

SINKA ISTVÁN VERSE

EJTI AZ ÉG, EJTI A HARMATOT

(RÉSZLET A „SZIGETEK KÖNYVÉBŐL”)

Nem halott, csak már halódó
volt a nyár. A megöregedett
sok, tengernyi
tengerikóró
zörgött, hogy jön
nem soká elnyelni
csizmát, bocskort, kereket
és gyalogost a sár.

Messziről öreg szekerek
nyöszörögtek és sirtak olykor;
nagyon szenvedtek:
súlyos a tengeri;
azt hordták feleholdkor.
Itt-ott lánc csengett:
hangjait koraēj
vitte magával láthatatlan pénznek;
kiscsikón csengő csengett;
kicsi könyörgések,
így beszélnek:
poros négy kis pata
fáradtak. Szegények.

Hallatszott máshol ostorpattogás is,
kegyetlen ösztöke;
a szekér köveken gördült át;
marta a kerék,
szikrázott a ráf is;
nem tudom: lovak húzták-e, ökrök-e!

Aztán csendesség lett,
csak az ér
válogatta sását
a holdvilágnál.
Ezernyi sás-él
suhogott; fente őket,
hogy kivédje majd az ősz csapását:
az égből és földből jövőket.

Gondolkoztam és gyalogoltam,
s így léptem rá egy dinnyeföldre.
A hold már
átfutotta az eget,
de még nem pitymallott;
a csősz meghajolva
öregesen jött
s rámfogta a rövid csütörtököt:
féltős dolog a dinnye,
s jól őrizte
az öreg; paszuly is volt ott.
Látta, hogy ágrólszakadt vagyok,
kicsit rám mordult,
de azért adott
egy vérpirosat, egy görögöt,
hasadt volt, a leve kicsordult.

Utolsó sugarát a hold
épp a dinnyeföldbe szúrta,
s a kunyhó ezüst volt,
a csősz igen öreg angyal,
piszkos gatyában szomorú:
nem játszott sose arannyal.

Evés után vigan
mint, aki már alhat,
lefeküdtem,
hullt rám a harmat,
s úgy véltem, hogy tengerek
ringatnak: nagy víz van
alattam, elmerültem.
Csak az öreg csősz virrasztott,
várta a nap lovait, hogy előnyargalnak.